

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: Ing. A. Š.**, bytem „X“, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně, ul. Řetězová 2, PSČ 405 01, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2010, č.j. 1102/SZ/2010-4,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 4. 6. 2010, č.j. 1102/SZ/2010-4, a rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 15. 3. 2010, č.j. 12205/2010/DEC, **se z r u š u j í p r o n e z á k o n n o s t** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se **v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 2.000,-Kč. Částka 2.000,-Kč bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2010, č.j. 1102/SZ/2010-4, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 15. 3. 2010, č.j. 12205/2010/DEC, jímž bylo rozhodnuto zastavit ode dne 1. 2. 2010 výplatu příspěvku na péči žalobkyni s odkazem na ust. § 14a odst. 1, § 26a a § 118 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“).

V žalobě uvedla, že v souvislosti s jejím zdravotním postižením jí byl přiznán v roce 2009 příspěvek na péči. Žalobou napadenému rozhodnutí předcházelo ještě rozhodnutí o pozastavení výplaty příspěvku na péči o její osobu, když žalobkyně oznámila, že dne 25. 1. 2010 nastoupila do ústavní péče Rehabilitačního ústavu Kladruby, přičemž do konce měsíce února 2010 správní orgán neobdržel sdělení o tom, že by byl tento pobyt ukončen. Proti rozhodnutí o pozastavení výplaty žalobkyně podala včasnou námitku, neboť toliko opomněla oznámit správnímu orgánu skutečnost, že sice z hlediska poskytování rehabilitační péče její pobyt v rehabilitačním ústavu od 25. 1. 2010 i nadále trvá, ale podstatnou skutečností je fakt, že péče tohoto zařízení ve smyslu ust. § 14a zákona o sociálních službách rozhodně netrvala ani po celý kalendářní měsíc únor 2010 a březen 2010, když v obou těchto měsících byla žalobkyně propouštěna do péče osoby, která o ni pečuje, a to nejméně po dobu 3 dnů v každém z těchto měsíců, s tím že přesné údaje o datech propuštění uvedla ve své námitce.

Žalobkyně byla přesvědčena, že její pobyt v rehabilitačním ústavu bude u tohoto zařízení správním orgánem ověřen a rozhodnutí o pozastavení výplaty příspěvku bude vzápětí vyhodnoceno jako nesprávné. Správní orgán si však ověřil pouze skutečnost, zda její pobyt v Rehabilitačním ústavu Kladruby trvá od 25. 1. 2010 i nadále, aniž by si nechal poskytnout i údaje o tom, zda byla žalobkyně z tohoto zařízení průběžně dočasně propouštěna na víkendy do domácí péče. Výsledkem proto byla pouze stručná informace rehabilitačního ústavu o tom, že její pobyt v tomto zařízení trvá od 25. 1. 2010 dosud, neboť rehabilitační ústav se nikterak nevyjádřil k jejímu propouštění na propustky, když na to nebyl dotazován.

Žalobkyně má za to, že ačkoliv rehabilitační ústav v době dotazu správního orgánu evidoval její pobyt jako trvající od 25. 1. 2010, který byl zatím ukončen ke dni 15. 4. 2010, není tato skutečnost pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro zastavení výplaty příspěvku, rozhodná v situaci, kdy bude prokázáno, že zdravotní péče ústavní formou nebyla rehabilitačním ústavem poskytována rozhodně po celou dobu od 25. 1. 2010 do 15. 4. 2010 a kdy bude prokázáno, že pobyt žalobkyně v této době v dotčeném zařízení nebyl nepřetržitý. Z hlediska ust. § 14a zákona o sociálních službách je totiž zcela evidentní, že rozhodná není skutečnost, zda nemocnice či jiné zákonem uvedené zařízení vykazuje pro jiné účely pobyt oprávněné osoby formálně jako pobyt trvající od začátku tohoto pobytu do jeho formálního ukončení, aniž by byl pro tyto účely jakkoliv podstatný fakt, že v průběhu tohoto časového intervalu nebyla tímto zařízením zdravotní péče poskytována po celý kalendářní měsíc a rovněž že skutečný pobyt v tomto zařízení netrval po celý kalendářní měsíc. Ust. § 14a zákona o sociálních službách dle žalobkyně zřetelně akcentuje význam skutečného a nikoliv formálního výkonu péče o oprávněnou osobu v průběhu kalendářního měsíce a význam skutečného pobytu oprávněné osoby v průběhu kalendářního měsíce, jako hledisek pro určení, zda dojde k zastavení výplaty příspěvku či k obnovení výplaty příspěvku. Ze znění první věty ust. § 14a zákona o sociálních službách nepochybně vyplývá, že rozhodný je skutečný výkon péče zařízení o oprávněnou osobu po celý kalendářní měsíc. A ještě zřetelněji akcent na skutečný výkon ústavní zdravotní péče o oprávněnou osobu a akcent na skutečný pobyt oprávněné osoby v rozhodné době vyplývá z poslední věty ust. § 14a zákona o sociálních službách, ve které se konstatuje, že výplata příspěvku se obnoví od prvního dne kalendářního měsíce, ve kterém pobyt oprávněné osoby ve zdravotnickém zařízení netrval po celý kalendářní měsíc.

Dle žalobkyně správní orgán prvního stupně svým formalistickým postupem, který neodpovídá smyslu právní úpravy uvedené v ust. § 14a zákona o sociálních službách, pochybil, když se při svém rozhodování spokojil s výše předestřenou stručnou informací Rehabilitačního ústavu Kladruby. V odvolacím řízení proto žádala, aby byla od rehabilitačního ústavu vyžádána podrobná informace o tom, zda žalobkyně byla v průběhu pobytu trvajícího od 25. 1. 2010

propuštěna dočasně do místa svého bydliště a kdy se tak přesně stalo. Vedle toho navrhovala, aby byly provedeny svědecké výslechy jejího manžela a Mgr. Ivy Jakubcové, která je osobou, jež péči o její osobu realizuje, přičemž těmito výsledky mělo být prokázáno, že žalobkyně v rehabilitačním ústavu nepobývala od 25. 1. 2010 nepřetržitě po celou dobu kalendářního měsíce února ani března 2010, neboť v každém z těchto měsíců byla propouštěna domů nejméně na dobu 3 dnů. A na podporu tohoto tvrzení žalovanému pak žalobkyně předložila ještě vyúčtování jejího pobytu v Rehabilitačním ústavu Kladruby, z něhož jsou jednotlivé termíny propustek patrné. Žalovaný však při svém rozhodování sice nepolemizoval se žalobkyní, že byla v únoru a březnu 2010 v domácí péči na tzv. propustky, nicméně ve svém zamítavém rozhodnutí dospěl k závěru, že do doby trvání ústavní péče v zařízeních ve smyslu ust. § 14a zákona o sociálních službách je třeba započítat také dobu, kdy osoba pobývá na tzv. propustce v domácím prostředí, protože v těchto případech není léčení ve zdravotnickém zařízení ukončeno.

Závěrem žalobkyně podotkla, že smyslem příspěvku na péči je poskytnout určitou peněžitou podporu osobě, jejíž zdravotní stav péči jiné osoby vyžaduje. Logické tedy je, že po dobu, kdy o takto postiženou nesoběstačnou osobu pečuje skutečně a nikoliv formálně zařízení ve smyslu ust. § 14a zákona o sociálních službách, neměla by být tato náhrada poskytována, když péče o nesoběstačnou osobu není vynakládána. To se však netýká doby, kdy nesoběstačná osoba je z péče takového zařízení dočasně propouštěna právě do péče pečující osoby. Pokud zákon přiznává nárok na příspěvek za celý kalendářní měsíc v případech, kdy péče byla osobě poskytována byť i jediný den kalendářního měsíce, je žalobkyně přesvědčena, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v jejím případě nemohou obstát.

Žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci uvedl, že v průběhu řízení o zastavení výplaty příspěvku bylo ověřeno, že žalobkyně byla po celou dobu od 25. 1. 2010 do 15. 4. 2010 v ústavní péči Rehabilitačního ústavu Kladruby. Ústavní péče tedy trval po celou uvedenou dobu bez přerušení. Skutečnost, že v průběhu péče byla žalobkyně propouštěna na tzv. propustky, na tomto stavu nic nemění, neboť do doby trvání ústavní péče je třeba započítat také dobu, kdy léčená osoba pobývá na tzv. propustce v domácím prostředí, jelikož v těchto případech není léčení ve zdravotnickém zařízení ukončeno. Dále uvedl, že smyslem dotčené právní úpravy je zamezit duplicitnímu financování péče, která je při pobytu ve zdravotnickém zařízení hrazena z veřejného zdravotního pojištění a potřeby oprávněné osoby jsou uspokojeny jiným způsobem, než k jakému je určen příspěvek na péči.

V následně učiněné replice žalobkyně setrvala na všech svých žalobních tvrzeních. Dále podotkla, že v jejím případě možnost vracet se z ústavní péče rehabilitačního zařízení domů ke své rodině alespoň na víkendové pobyty nepředstavovala nijak bezvýznamnou okolnost. Její léčba, která pobyt v rehabilitačním ústavu v měsících leden až duben 2010, byla totiž pokračující léčbou závažných zdravotních postižení, které utrpěla v souvislosti s porodem mladšího syna již v březnu 2009. Její návštěvy rodiny byly činěny s úmyslem vytvoření kompromisu mezi nutností realizovat léčbu a uspokojit intenzivní lidskou potřebu být ve styku s nejbližšími zejména s malými dětmi. Tyto návštěvy byly nepochybně spojeny se vznikem nákladů, a to nejen nákladů za dopravu z místa léčby do místa bydliště, nýbrž i nákladů, na jejichž náhradu je určen právě příspěvek na péči. Tyto náklady nutně vznikaly s ohledem na skutečnost, že byla na péči jiných osob odkázána v rodinném prostředí. Principiálně se žalobkyně tedy domáhá přiznání příspěvku za dobu, kdy náklady na péči o její osobu neneslo

nějaké zdravotnické zařízení, nýbrž osoby pečující o žalobkyni v její domácnosti. Na podporu svého tvrzení o závažných zdravotních postiženích pak žalobkyně podrobně vylicila dosavadní průběh své léčby, k čemuž doložila i lékařskou zprávou i potvrzeními.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i právní zástupce žalovaného s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, a to v důsledku nesprávného výkladu ust. § 14a zákona o sociálních službách.

S ohledem na vyjádření žalobkyně a žalovaného poskytnutých v rámci řízení před soudem, kterému ostatně korespondoval i obsah správního spisu předložený žalovaným, soud vycházel ze skutečnosti, že mezi účastníky řízení nebylo žádného sporu ohledně relevantních skutkových okolností případu, a tedy že žalobkyni byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 11. 2009 na základě její žádosti přiznán příspěvek na péči ve výši 8.000,-Kč měsíčně od září 2009. Dále mezi účastníky není žádného sporu o tom, že následně žalobkyně dne 25. 1. 2010 oznámila správnímu orgánu prvního stupně, že od tohoto dne je v péči Rehabilitačního ústavu Kladruby 25. 1. 2010 s předpokládaným návratem do domácího ošetřování dne 25. 2. 2010. Následně dne 24. 2. 2010 se správní orgán prvního stupně telefonicky dotázal Rehabilitačního ústavu Kladruby, zda hospitalizace žalobkyně trvá, s tím, že mu bylo sděleno, že její hospitalizace trvá a zatím není plánováno ukončení péče a tedy propuštění. Na základě tohoto zjištění pak správní orgán prvního stupně vydal dne 3. 3. 2010 oznámení o tom, že ode dne 1. 2. 2010 zastavuje žalobkyni výplatu příspěvku na péči, s tím, že žalobkyně byla poučena o tom, že vůči tomuto procesnímu postupu může uplatnit námitky. Námitky žalobkyně následně skutečně podala, přičemž v nich poukazovala, že její rehabilitace sice nebyla dosud ukončena, nicméně z hlediska posuzování nároku na příspěvek na péči nelze její rehabilitaci považovat za ústavní péči, která by trvala po celý kalendářní měsíc, když v průběhu rehabilitace v měsících únor a březen 2010 byla a bude opakovaně propouštěna do svého bydliště, kde o ni pečuje osoba uvedená v žádosti o příspěvek na péči. Současně správní orgán prvního stupně vyzvala, aby si její faktický pobyt v Rehabilitačním ústavu Kladruby a propuštění do domácí péče dotazem u tohoto zařízení ověřil. Přes uplatněné námitky správní orgán prvního stupně dne 15. 3. 2010 vydal rozhodnutí, jímž výplatu příspěvku na péči žalobkyni zastavil ode dne 1. 2. 2010. Toto rozhodnutí posléze bez dalšího potvrdil i žalovaný v rámci odvolacího řízení žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 6. 2010, třebaže žalobkyně k odvolání přiložila potvrzení Rehabilitačního ústavu Kladruby o vyúčtování jejího pobytu v tomto zařízení spolu s potvrzením termínu propustek do domácí péče v měsících únor a březen 2010 a navrhovala provést svědecké výsledky svého manžela a Mgr. I. J., která je osobou, jež domácí péči o její osobu realizuje.

V předmětné věci se tedy účastníci řízení „toliko“ neshodli ve výkladu ust. § 14a zákona o sociálních službách, který upravuje podmínky vzniku nároku na výplatu příspěvku na péči a jeho výplatu, když žalobkyně zastává názor, že její pobyt v rehabilitačním zařízení od 25. 1. 2010 nebyl trvalý, protože v měsících únor a březen 2010 pobyt na několik dní přerušovala na tzv. propustky a pobývala v domácí péči, a tudíž splňovala podmínky pro výplatu příspěvku na péči i v měsících únor a březen 2010, zatímco žalovaná strana zastává názor, že její pobyt v rehabilitačním zařízení od 25. 1. 2010 do konce března 2010 byl nepřetržitý, protože do doby trvání ústavní péče v rehabilitačním zařízení je třeba také započítat dobu, kdy osoba pobývá na tzv. propustce v domácím prostředí, neboť v těchto případech není léčení ve zdravotnickém zařízení ukončeno, a proto žalobkyně nesplňovala podmínky pro výplatu příspěvku na péči v měsících únor a březen 2010.

V daném případě se tak vyhodnocení důvodnosti žaloby odvíjí od výkladu především ust. § 14a zákona o sociálních službách. Podle tohoto ustanovení platí, že příspěvek se nevyplácí, jestliže je oprávněné osobě po celý kalendářní měsíc poskytována zdravotní péče formou ústavní péče v nemocnici nebo odborném léčebném ústavu, nejde-li o poskytování sociálních služeb podle § 52; to neplatí v případě, kdy je s oprávněnou osobou do ústavní péče v nemocnici nebo odborném léčebném ústavu přijata podle zvláštního právního předpisu jako průvodce fyzická osoba, která byla uvedena v žádosti o příspěvek, popřípadě ohlášena podle § 21 odst. 1 písm. d) nebo § 21 odst. 2 písm. c) jako osoba poskytující pomoc. Podmínka celého kalendářního měsíce není splněna, pokud k přijetí do zdravotnického zařízení uvedeného ve větě první došlo první den v kalendářním měsíci nebo k propuštění z tohoto zařízení došlo poslední den v kalendářním měsíci. Výplata příspěvku se zastaví od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém byla oprávněná osoba do zdravotnického zařízení přijata, není-li podle § 21a odst. 1 ohlášeno propuštění z tohoto zařízení. Výplata příspěvku se obnoví od prvního dne kalendářního měsíce, ve kterém pobyt oprávněné osoby ve zdravotnickém zařízení netrval po celý kalendářní měsíc.

Dále nelze zapomínat i na ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách, ze kterého vyplývá smysl příspěvku na péči, jímž nepochybně je poskytnout určitou peněžitou podporu osobě závislé na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci.

Z právě předestřené zákonné úpravy proto nepochybně plyne, že po dobu, kdy o osobu splňující podmínky vzniku nároku na příspěvek na péči, pečuje zdravotnické zařízení ve smyslu zákona o sociálních službách, neměl by být příspěvek na péči oprávněné osobě již poskytován, jelikož péče o tuto osobu není jinou fyzickou osobou poskytována, když péči již zajišťuje dotyčné zdravotnické zařízení. Dle názoru soudu poskytování péče o osobu oprávněnou ať už ze strany zdravotnického zařízení či jiné fyzické osoby je přitom třeba vyhodnocovat z hlediska jejího skutečného naplnění v reálném životě, tj. rozhodující je kritérium fakticity poskytované péče, a nikoliv z hlediska formálního, kdy by se jen přihlíželo k tomu, zda oprávněná osoba je či není zaevidována v péči nějakého zdravotnického zařízení bez ohledu na skutečný průběh této hospitalizace. Zákonodárcův akcent na fakticitu poskytované péče při výplatě příspěvku je zřejmě patrný z ust. § 14a věta první zákona o sociálních službách, která hovoří o tom, že příspěvek na péči se nevyplácí, jestliže je oprávněné osobě po celý kalendářní měsíc poskytována zdravotní péče formou ústavní péče. Dále zákonodárcův akcent na fakticitu poskytované péče při výplatě příspěvku nepochybně vyplývá i z ust. § 14a věta druhá téhož zákona, kde je pojednáno o naplnění podmínek celého kalendářního měsíce, a to v tom směru, že tato podmínka není splněna, pokud k přijetí do zdravotnického zařízení došlo první den v kalendářním měsíci nebo k propuštění z tohoto zařízení došlo poslední den v kalendářním měsíci. A konečně akcent zákonodárce na fakticitu poskytované péče při výplatě

příspěvku zřetelně vyplývá i ze skutečnosti, že zákonodárce přiznává nárok na příspěvek na péči za celý kalendářní měsíc v plné výši a nikoliv jen v alikvotní výši i v případech, kdy péče oprávněné osobě byla poskytována jinou fyzickou osobou byť i pouze jen jeden den v kalendářním měsíci, jak je patrné z ust. § 14a věta čtvrtá citovaného zákona.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že prvoinstanční správní orgán i žalovaný pochybili, když zaujali ten názor, že v případě žalobkyně je třeba vycházet z formální evidence Rehabilitačního ústavu Kladruby o hospitalizaci žalobkyně v tomto zdravotnickém zařízení bez ohledu na skutečný pobyt žalobkyně v tomto zařízení a tedy bez ohledu na rozsah skutečně poskytované péče o její osobu tímto zdravotnickým zařízením. Soud se proto neztotožnil s jejich závěrem o tom, že do doby trvání ústavní péče ve zdravotnickém zařízení z hlediska výplaty příspěvku na péči je nutno započítat i dobu, kdy oprávněná osoba pobývá na tzv. propustce v domácí péči. Je sice pravdou, že v daném případě léčba žalobkyně v Rehabilitačním ústavu Kladruby zahájena od 25. 1. 2010 trvala i v měsících únor a březen 2010, když během této doby nedošlo k jejímu ukončení, nicméně v předmětné věci má význam pro výplatu příspěvku na péči skutečnost, zda během tohoto období, a to alespoň jeden den v každém kalendářním měsíci, byla žalobkyni poskytována pomoc ze strany jiné fyzické osoby během jejího pobytu na tzv. propustky z rehabilitačního zařízení v místě jejího bydliště. Pokud žalobkyně pobývala v průběhu své léčby v rehabilitačním zařízení i nějaké období v domácím prostředí na tzv. propustky, nepochybně jí vznikly náklady spojené s péčí o její osobu při tomto pobytu, které by měly být hrazeny právě z příspěvku na péči.

V důsledku zjištění, že správní orgány obou stupňů zaujaly ve věci nesprávný právní názor, soudu nezbylo nic jiného než předmětnou žalobu vyhodnotit jako důvodnou, a tudíž napadené rozhodnutí žalovaného včetně jemu předcházejícímu prvoinstančnímu rozhodnutí pro jejich nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. ve výroku ad I. rozsudku zrušil. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným. V dalším řízení pak bude nutné, aby byl ze strany správních orgánů prověřen průběh léčby žalobkyně v Rehabilitačním zařízení Kladruby z hlediska jejího propouštění na tzv. propustky do domácí péče v kalendářních měsících únor a březen 2010 a výsledek tohoto prověření se promítl do jejich rozhodnutí.

Žalobkyně sice měla v projednávané věci plný úspěch, avšak náhradu nákladů řízení nepožadovala, když vyjma poštovního za podání žaloby a repliky jí náklady ani nevznikly, a proto soud ve smyslu ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož předmětné řízení je podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, osvobozeno od poplatkové povinnosti, soud ve výroku ad III. rozsudku dle ust. § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 2.000,-Kč žalobkyni, přičemž v souladu s tímto posledně citovaným ustanovením soud rovněž rozhodl, že poplatek jí bude vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí

podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. května 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph. D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová